Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 12 maja 2021 r.*

Odwołanie – Służba publiczna – Były członek personelu kontraktowego – Zabezpieczenie społeczne – Wspólny system ubezpieczenia zdrowotnego (RCAM) – Artykuł 95 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP) – Utrzymanie ubezpieczenia po przejściu na emeryturę – Warunek zatrudnienia przez okres ponad trzech lat – Wniosek o objęcie ubezpieczeniem w RCAM w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych – Zrównanie dodatkowych lat uprawniających do emerytury z latami służby – Oddalenie wniosku – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niekorzystny – Postanowienie Sądu stwierdzające niedopuszczalność skargi – Uchylenie

W sprawie C-202/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 12 maja 2020 r.,

Claudio Necci, zamieszkały w Brukseli (Belgia), którego reprezentowali początkowo S. Orlandi i T. Martin, avocats, a następnie S. Orlandi, avocat,

wnoszący odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Komisja Europejska, którą reprezentowali B. Mongin i T.S. Bohr, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Parlament Europejski, który reprezentowali J. Van Pottelberge i I. Terwinghe, w charakterze pełnomocników,

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowali M. Bauer i M. Alver, w charakterze pełnomocników,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Wahl, prezes izby, F. Biltgen (sprawozdawca) i L.S. Rossi, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: francuski.

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoim odwołaniu wnoszący je zwraca się o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 marca 2020 r., Necci/Komisja (T-129/19, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem", EU:T:2020:131), w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 270 TFUE na decyzję Komisji z dnia 18 kwietnia 2018 r. oddalającą w sposób dorozumiany wniosek wnoszącego odwołanie o objęcie wspólnym systemem ubezpieczenia zdrowotnego instytucji Wspólnot Europejskich (RCAM) złożony w dniu 18 grudnia 2017 r. (zwaną dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej

2 Artykuł 72 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym"), zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1080/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. (Dz.U. 2010, L 311, s. 1), przewiduje w istocie, że urzędnik, jego małżonek, o ile nie jest on uprawniony do świadczeń tego samego rodzaju oraz w tej samej wysokości na podstawie innych przepisów ustawowych lub wykonawczych, jego dzieci oraz inne osoby pozostające na jego utrzymaniu są ubezpieczeni na wypadek choroby w ramach RCAM. Zgodnie z art. 72 ust. 2 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego:

„Przepisy ust. 1 mają zastosowanie do urzędnika także po zakończeniu jego służby, jeżeli kontynuował on służbę w Unii do ukończenia 63. roku życia lub pobiera rentę inwalidzką. Wysokość składki obliczana jest na podstawie kwoty emerytury lub renty".

3 Artykuł 90 regulaminu pracowniczego, zmienionego rozporządzeniem nr 1080/2010, jest zawarty w jego tytule VII, opatrzonym nagłówkiem „Środki prawne", i ma następujące brzmienie:

„1. Każda osoba, wobec której zastosowanie znajduje niniejszy regulamin pracowniczy, może złożyć organowi powołującemu [do organu powołującego] wniosek o wydanie decyzji w jej sprawie. Organ powiadamia zainteresowaną osobę o wydanej decyzji wraz z uzasadnieniem w okresie czterech miesięcy od złożenia wniosku. Jeśli w tym terminie decyzja nie zostanie wydana, uznaje się to za dorozumianą decyzję odmowną, przeciwko której można złożyć zażalenie zgodnie z ust. 2.

2. Każda osoba, wobec której zastosowanie znajduje niniejszy regulamin pracowniczy, może złożyć organowi powołującemu [do organu powołującego] zażalenie przeciwko aktowi [na akt], z którym wiążą się niekorzystne dla niej skutki; dotyczy to zarówno przypadku wydania decyzji przez organ powołujący, jak i niezastosowania środka przewidzianego przez niniejszy regulamin pracowniczy. Zażalenie powinno zostać złożone w terminie trzech miesięcy […].

[…]".

4 Artykuł 11 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. (Dz.U. 2004, L 124, s. 1), stanowił w ust. 2:

„W odniesieniu do urzędnika, który podejmuje służbę we Wspólnotach po:

– zakończeniu służby w administracji rządowej albo w organizacji krajowej lub międzynarodowej,

lub

– wykonywaniu działalności zawodowej na podstawie zatrudnienia lub na własny rachunek,

po powołaniu, ale przed nabyciem uprawnień do wypłaty emerytury za wysługę lat w rozumieniu art. 77 regulaminu pracowniczego, do wpłacenia na rzecz Wspólnot wartości kapitałowej uaktualnionej z datą faktycznego przekazania praw nabytych do emerytury za wysługę lat z tytułu takiej służby lub działalności.

W takim przypadku instytucja, w której urzędnik pełni służbę, uwzględniając wynagrodzenie podstawowe urzędnika, jego wiek oraz kurs wymiany walut z datą zastosowania przekazania, ustala na mocy ogólnych przepisów wykonawczych liczbę lat służby uprawniających do emerytury za wysługę lat, które podlegają zaliczeniu na podstawie systemu emerytalnego Wspólnot w odniesieniu do poprzedniego okresu pracy, w oparciu o przekazany kapitał po odliczeniu kwoty stanowiącej aprecjację kapitału między datą zastosowania transferu a datą rzeczywistego transferu.

[…]”.

Warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej

5 Artykuł 95 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, zmienionych rozporządzeniem nr 1080/2010 (zwanych dalej „WZIP”), stanowi:

„[…] [Artykuł] 72 ust. 2 i 2a regulaminu pracowniczego nie [ma] zastosowania wobec członka personelu kontraktowego, który pozostaje w służbie Unii do 63. roku życia, z zastrzeżeniem, [chyba] że został on zatrudniony jako członek personelu kontraktowego na okres dłuższy niż trzy lata”.

Okoliczności powstania sporu

6 Sąd streścił okoliczności powstania sporu w następujących punktach zaskarżonego postanowienia:

„1 Skarżący, Claudio Necci, wykonywał obowiązki w Komisji Europejskiej […] w charakterze członka personelu kontraktowego w okresie od 1 lipca 2009 r. do 30 czerwca 2011 r.

2 W dniu 27 października 2010 r. skarżący wniósł o przeniesienie uprawnień emerytalnych […], które nabył w trakcie służby w administracji włoskiej, do systemu emerytalnego instytucji Unii Europejskiej (zwanego dalej »RPUE«) na podstawie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego [zmienionego rozporządzeniem nr 723/2004].

3 W dniu 1 lipca 2011 r. skarżący zaprzestał pracować w Komisji i przeszedł na emeryturę w wieku 64 lat.

4 Decyzją z dnia 18 lipca 2011 r. Komisja określiła uprawnienia emerytalne skarżącego. Zakończyła ona również jego ubezpieczenie w ramach [RCAM], opierając się na art. 95 [WZIP], który uzależnia dalsze korzystanie z RCAM przez członka personelu kontraktowego pozostającego

w służbie Unii do osiągnięcia wieku emerytalnego od spełnienia warunku, zgodnie z którym był on zatrudniony jako członek personelu kontraktowego przez okres dłuższy niż trzy lata. Decyzji z dnia 18 lipca 2011 r. nie zakwestionowano.

5 W dniu 12 lutego 2014 r. włoski zakład emerytalny poinformował Komisję, że wartość kapitałowa uprawnień emerytalnych skarżącego w dniu złożenia wniosku [o przeniesienie uprawnień emerytalnych] wynosiła 383 570,92 EUR.

6 Wiadomością elektroniczną z dnia 18 marca 2014 r. służby Komisji skierowały do skarżącego notę informacyjną dotyczącą tymczasowego wyliczenia jego lat służby uprawniających do emerytury, zwracając się do niego o podjęcie decyzji w sprawie przeniesienia uprawnień emerytalnych. W tym dokumencie, który zawierał odniesienie do art. 95 WZIP, przypomniano o warunku, zgodnie z którym wymagane są trzy lata rzeczywistej służby w instytucjach Unii, by korzystać z ochrony na wypadek choroby w ramach tych instytucji, i zwrócono uwagę skarżącego na skutki, jakie może mieć [przeniesienie jego uprawnień emerytalnych].

7 W dniu 11 kwietnia 2014 r. skarżący skierował do Biura Administracji i Rozliczania Należności Indywidualnych (PMO) wiadomość elektroniczną, w której zwrócił się o przedłużenie terminu na podjęcie decyzji w sprawie [przeniesienia uprawnień emerytalnych]. Dodał on: »Wiem, że stracę ubezpieczenie zdrowotne we Włoszech i że nie byłbym objęty RCAM Komisji. Chciałbym uzyskać więcej informacji na temat ubezpieczenia prywatnego«. Udzielono mu przedłużenia terminu do dnia 5 maja 2014 r.

8 W dniu 6 maja 2014 r. skarżący zaakceptował tymczasową ofertę [przeniesienia uprawnień emerytalnych], skutkującą uznaniem mu dodatkowych lat uprawniających do emerytury podlegających zaliczeniu w ramach RPUE w wymiarze 16 lat, 9 miesięcy i 17 dni.

[…]

11 W dniu 14 sierpnia 2017 r. włoski zakład emerytalny przekazał RPUE kwotę 387 768,73 EUR z tytułu krajowych uprawnień emerytalnych skarżącego.

12 W dniu 19 września 2017 r. Komisja wydała pierwszą decyzję dotyczącą doliczenia lat służby uprawniających do emerytury, skutkującą uznaniem skarżącemu dodatkowego okresu składkowego w ramach RPUE w wymiarze 14 lat i 9 dni. W następstwie zażalenia wniesionego przez skarżącego w dniu 18 grudnia 2017 r. i przyjętego w dniu 14 marca 2018 r. doliczenie to ustalono na 16 lat, 9 miesięcy i 17 dni.

13 W dniu 18 grudnia 2017 r., w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych, skarżący złożył do PMO wniosek o objęcie ubezpieczeniem w ramach RCAM.

14 Wniosek ten został oddalony w sposób dorozumiany w dniu 18 kwietnia 2018 r., [przy czym to dorozumiane oddalenie stanowi sporną decyzję], zgodnie z art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego [zmienionego rozporządzeniem nr 1080/2010].

15 W dniu 18 lipca 2018 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego [zmienionego rozporządzeniem nr 1080/2010] skarżący złożył zażalenie na [sporną decyzję].

16 Zażalenie zostało oddalone decyzją z dnia 19 listopada 2018 r. Decyzja ta została oparta na okoliczności, że zażalenie było niedopuszczalne na tej postawie, iż należało je złożyć na decyzję z dnia 18 lipca 2011 r. określającą uprawnienia emerytalne skarżącego, w której wskazano, że nie jest on objęty RCAM”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżone postanowienie

7 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 lutego 2019 r. wnoszący odwołanie wniósł skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Skarga ta opierała się na dwóch zarzutach, z których pierwszy dotyczył naruszenia art. 95 WZIP, a drugi – podniesiony posiłkowo – niezgodności z prawem tego przepisu w świetle art. 45 TFUE.

8 W odpowiedzi na skargę Komisja podniosła, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ była poprzedzona zażaleniem, które również było niedopuszczalne. Jej zdaniem zażalenie było niedopuszczalne, ponieważ należało je złożyć na decyzję z dnia 18 lipca 2011 r. określającą uprawnienia emerytalne wnoszącego odwołanie, w której wskazano, że nie będzie on objęty RCAM (zwaną dalej „decyzją z dnia 18 lipca 2011 r."). Instytucja ta wniosła posiłkowo o oddalenie zarzutów podniesionych przez wnoszącego odwołanie.

9 Zaskarżonym postanowieniem Sąd uznał skargę za niedopuszczalną. Stwierdził on przede wszystkim, że decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. jest aktem niekorzystnym, który stał się ostateczny w braku zażalenia ze strony wnoszącego odwołanie. Przypominając, że członek personelu, który zaniechał wniesienia skargi na akt dla niego niekorzystny, nie może w drodze kolejnego żądania konwalidować tego zaniechania, chyba że nowa istotna okoliczność może uzasadniać ponowne zbadanie jego sytuacji, Sąd uznał, że przeniesienie uprawnień emerytalnych wnoszącego odwołanie nie stanowi takiej okoliczności, w szczególności dlatego, że przeniesienie to nie zmienia sytuacji wnoszącego odwołanie w odniesieniu do objęcia go ubezpieczeniem w RCAM. Sąd wywiódł z tego, że wnoszący odwołanie, składając wniosek o objęcie ubezpieczeniem w RCAM z dnia 17 grudnia 2017 r., nie mógł spowodować ponownego powstania na swoją rzecz prawa do wniesienia skargi na decyzję z dnia 18 lipca 2011 r.

Żądania stron przed Trybunałem

10 W odwołaniu wnoszący je zwraca się do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego postanowienia;

– przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania i

– rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

11 Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania i

– obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

12 Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy przeinaczenia przedmiotu sporu, drugi – naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego, a trzeci – naruszenia zasady objęcia tylko jednym mającym zastosowanie ustawodawstwem.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

13 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie przedmiotu sporu w zakresie, w jakim Sąd uznał w pkt 45 zaskarżonego postanowienia, że aktem dla niego niekorzystnym jest decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. Wnoszący odwołanie twierdzi, że nie kwestionuje tej decyzji i że nie miał interesu prawnego we wniesieniu skargi na tę decyzję, ponieważ Komisja słusznie stwierdziła w niej, że zgodnie z art. 95 WZIP nie mógł on już być objęty ubezpieczeniem w RCAM od chwili przejścia na emeryturę, jako że wykonywał swoje obowiązki członka personelu kontraktowego przez okres krótszy niż trzy lata. Natomiast jego skarga o stwierdzenie nieważności dotyczyła spornej decyzji, w której Komisja odmówiła objęcia go ubezpieczeniem w RCAM począwszy od dnia 19 września 2017 r. na tej podstawie, że włoskich uprawnień emerytalnych przeniesionych do RPUE nie można było zrównać z latami służby w rozumieniu tego przepisu.

14 Zdaniem wnoszącego odwołanie decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. i sporna decyzja opierają się na różnych podstawach, a zatem nie mają tego samego przedmiotu, ponieważ pierwsza opiera się na stwierdzeniu, że wnoszący odwołanie nie był zatrudniony przez okres ponad trzech lat przez Unię, a druga materializuje odmowę zrównania przez administrację dodatkowych lat uprawniających do emerytury z latami służby w rozumieniu art. 95 WZIP.

15 Wnoszący odwołanie wskazuje, że wprawdzie został ostrzeżony w dniu 18 lipca 2011 r. o tym, że Komisja interpretuje art. 95 WZIP w ten sposób, iż przy jego stosowaniu wyłącza się dodatkowe lata uprawniające do emerytury z tytułu ewentualnego przeniesienia uprawnień emerytalnych. Jednakże ostrzeżenie to jego zdaniem wyraża jedynie przyszły zamiar administracji, aby nie rozpatrywać ponownie objęcia wnoszącego odwołanie ubezpieczeniem w RCAM w przypadku przeniesienia jego uprawnień emerytalnych. Nie można uznać, że ze wspomnianym ostrzeżeniem wiążą się niekorzystne dla wnoszącego odwołanie skutki, ponieważ nie wpływa ono bezpośrednio i natychmiastowo na jego interesy w chwili przejścia na emeryturę poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej.

16 Wnoszący odwołanie dodaje, że rozważania przedstawione przez Sąd w pkt 46 i 52 zaskarżonego postanowienia w odniesieniu do okoliczności, że wyraził on z pełną znajomością rzeczy zgodę na przeniesienie swoich uprawnień emerytalnych, nie mają wpływu na dopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji. Uważa on bowiem, że nie mógł zakwestionować odmowy zaliczenia przez Komisję dodatkowych lat uprawniających do emerytury, dopóki nie dokonano tego przeniesienia.

17 Komisja kwestionuje podnoszone przeinaczenie i wnosi o oddalenie tego zarzutu. Powołując się na pkt 51 zaskarżonego postanowienia, instytucja ta utrzymuje, że rzeczywiste przeniesienie włoskich uprawnień emerytalnych nie mogło mieć wpływu na przesłanki stosowania art. 95 WZIP, ponieważ przeniesienie to nie zmieniło liczby lat, podczas których wnoszący odwołanie był zatrudniony przez Unię w charakterze członka personelu kontraktowego w rozumieniu tego przepisu. Nie istnieje bowiem żaden związek między nim a art. 11 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, zmienionego rozporządzeniem nr 723/2004, który pozwala na zwiększenie liczby lat służby uprawniających do emerytury poprzez przeniesienie składek odprowadzonych w ramach systemu krajowego. Wnoszący odwołanie dokonał zatem błędnego utożsamienia lat rzeczywistego zatrudnienia w służbie Unii z liczbą lat służby uprawniających do emerytury przyznawanych ze względu na wspomniane przeniesienie.

18 Zdaniem Komisji decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. i sporna decyzja miały inny przedmiot, jak przyznaje sam wnoszący odwołanie. Skoro ta ostatnia decyzja dotyczy liczby przeniesionych lat uprawniających do emerytury, nie może stanowić nowej okoliczności dla celów oceny liczby lat zatrudnienia w rozumieniu art. 95 WZIP, ustalonej ostatecznie decyzją z dnia 18 lipca 2011 r. Jako że przeniesione

lata uprawniające do emerytury nie mogą zmieniać liczby lat służby w Unii, nie mogą one zmienić w istotny sposób sytuacji wnoszącego odwołanie w stosunku do sytuacji, która była podstawą wydania tej decyzji.

19 Decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. nie stanowi „ostrzeżenia", jak twierdzi wnoszący odwołanie, ani nie wskazuje, że decyzja o cofnięciu objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym w RCAM była jedynie tymczasowa. Wręcz przeciwnie, stwierdzono w niej, że wnoszący odwołanie nie będzie korzystał z tego ubezpieczenia na emeryturze, i zastosowano ją natychmiastowo.

Ocena Trybunału

20 W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi w istocie, że Sąd przeinaczył przedmiot sporu, uznając w zaskarżonym postanowieniu, iż sporna decyzja wyłącznie potwierdzała akt dla niego niekorzystny, mianowicie decyzję z dnia 18 lipca 2011 r., przy czym nie zaistniała żadna nowa istotna okoliczność faktyczna mogąca uzasadnić jej ponowne rozpatrzenie, podczas gdy decyzje te opierały się na innych podstawach, a zatem nie miały tego samego przedmiotu.

21 W tym względzie należy przypomnieć, że akt jest aktem wyłącznie potwierdzającym akt poprzedni, gdy nie zawiera on w stosunku do tego poprzedniego aktu żadnego nowego elementu. Co się tyczy wniosku o ponowne rozpatrzenie wcześniejszej decyzji, która stała się ostateczna, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że wyłącznie zaistnienie nowych istotnych okoliczności faktycznych może uzasadniać złożenie takiego wniosku (wyrok z dnia 15 listopada 2018 r., Estonia/Komisja, C-334/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:914, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 W niniejszym przypadku należy zaś stwierdzić, że jak przyznaje sama Komisja, decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. i sporna decyzja mają różne przedmioty. W konsekwencji druga z nich nie może zostać uznana za decyzję wyłącznie potwierdzającą pierwszą.

23 Po pierwsze, decyzją z dnia 18 lipca 2011 r. zakończono objęcie wnoszącego odwołanie ubezpieczeniem w RCAM począwszy od dnia 1 lipca 2011 r., czyli od daty jego przejścia na emeryturę, na podstawie art. 95 WZIP, na mocy którego takie objęcie członka personelu kontraktowego ubezpieczeniem po zakończeniu przez niego obowiązków jest uzależnione od ukończenia przez niego ponad trzyletniego okresu zatrudnienia w służbie Unii. Po drugie, sporną decyzją oddalono wniosek wnoszącego odwołanie o objęcie ubezpieczeniem w RCAM od dnia 19 września 2017 r., w następstwie przeniesienia jego włoskich uprawnień emerytalnych, jako że dodatkowych lat uprawniających do emerytury nie można było zrównać z latami służby w rozumieniu wspomnianego przepisu.

24 Wynika z tego, że wniosek o objęcie ubezpieczeniem w RCAM oparty na przeniesieniu wspomnianych uprawnień emerytalnych stanowi nowy element w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 21 niniejszego wyroku w stosunku do decyzji z dnia 18 lipca 2011 r.

25 W tym względzie nie można uznać, że przedmiotem tej decyzji była odmowa zrównania przysługujących wnoszącemu odwołanie dodatkowych lat uprawniających do emerytury z latami służby dla celów stosowania art. 95 WZIP. Wnoszący odwołanie nie tylko bowiem nie złożył wniosku w tym przedmiocie przed wydaniem wspomnianej decyzji, lecz nie był w stanie tego uczynić, ponieważ mimo że wniósł o przeniesienie włoskich uprawnień emerytalnych w 2010 r., to przeniesienia tego dokonano dopiero w 2017 r.

26 W związku z tym taka odmowa dotyczyłaby sytuacji przyszłej i hipotetycznej, wobec czego wniesienie skargi na tę odmowę przez wnoszącego odwołanie nie byłoby dopuszczalne ze względu na brak interesu prawnego, ponieważ taki interes powinien być rzeczywisty i aktualny na etapie wniesienia skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2017 r., Bionorica i Diapharm/Komisja, C-596/15 P i C-597/15 P, EU:C:2017:886, pkt 83, 84 i przytoczone tam orzecznictwo).

27 Ponadto ustalenie Sądu zawarte w pkt 51 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym przeniesienie włoskich uprawnień emerytalnych wnoszącego odwołanie do RPUE nie zmieniło jego sytuacji prawnej w odniesieniu do objęcia go ubezpieczeniem w RCAM, podobnie jak twierdzenie Komisji, zgodnie z którym wnoszący odwołanie niesłusznie utożsamił lata rzeczywistego zatrudnienia w służbie Unii z liczbą lat służby uprawniających do emerytury przyznanych ze względu na to przeniesienie, nie mogą skutkować zakwestionowaniem przedmiotu spornej decyzji, ale mają związek z jej zasadnością.

28 Z powyższego wynika, że orzekając, iż aktem niekorzystnym dla wnoszącego odwołanie była decyzja z dnia 18 lipca 2011 r. i że jego skarga o stwierdzenie nieważności spornej decyzji była z tego tytułu niedopuszczalna, Sąd w zaskarżonym postanowieniu przeinaczył przedmiot tej skargi.

29 W tych okolicznościach należy uwzględnić zarzut pierwszy i w konsekwencji uchylić zaskarżone postanowienie bez konieczności badania zarzutów drugiego i trzeciego.

W przedmiocie skutków uchylenia zaskarżonego postanowienia

30 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może albo skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, albo sam wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.

31 W niniejszym przypadku, ponieważ Sąd odrzucił skargę wnoszącego odwołanie jako niedopuszczalną, a w konsekwencji nie zbadał zarzutów podniesionych przez niego na poparcie skargi, Trybunał uważa, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia. Z tego względu sprawę należy przekazać Sądowi do ponownego rozpoznania.

W przedmiocie kosztów

32 Ze względu na fakt, że sprawa zostaje przekazana Sądowi do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 marca 2020 r., Necci/Komisja (T-129/19, niepublikowane, EU:T:2020:131), zostaje uchylone.

2) Skarga zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy